

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 90/2021-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti spoločnosti **TRI H STAV, s. r. o.**, Opatovská cesta 41/1758, Košice-Vyšné Opátske, IČO 46 814 019, a sťažovateľa [REDACTED], Košice, obaja zastúpení advokátom JUDr. Milanom Szöllössym, Mlynská 28, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/146/2018 z 31. mája 2019 takto

r o z h o d o l :

1. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/146/2018 z 31. mája 2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/146/2018 z 31. mája 2019 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Košiciach **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania **692,05 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 90/2021 zo 4. februára 2021 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľov, z ktorej a jej príloh vyplýva, že žalobca [REDACTED]

██████████ (ďalej aj „žalobca“), sa podanou žalobou domáhal voči sťažovateľom zaplatenia sumy 2 794,47 eur s príslušenstvom. Žalobca so sťažovateľom 1 uzatvoril poisťnú zmluvu, ktorej predmetom bolo povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom Fiat Ducato (ďalej aj „motorové vozidlo“). Dňa 21. júna 2013 došlo k poisťnej udalosti, keď sťažovateľ 2 zaparkoval motorové vozidlo na Turgenevovej ulici v Košiciach, pričom ho nedostatočne zabezpečil a v dôsledku toho došlo k jeho samovoľnému pohybu. Motorové vozidlo pritlačilo chodkyňu ██████████ (ďalej aj „manželka sťažovateľa 2“) o druhé vozidlo a spôsobilo jej zranenia. Z titulu poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom žalobca plnil náhradu škody v celkovej výške 9 314,90 eur. Sťažovateľ 1 písomne oznámil vznik poisťnej udalosti z 21. júna 2013 až 4. septembra 2013. Sťažovateľ tým nenahlásil vznik poisťnej udalosti v zákonnej lehote 15 dní podľa § 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného od 1. októbra 2013 do 31. marca 2015 (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“). Žalobca si preto uplatnil právo žiadať od sťažovateľov ako od osôb zodpovedných za škodu nárok na náhradu poisťného plnenia alebo jeho časti, ktoré za nich žalobca vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, podľa § 12 ods. 1 písm. g), resp. ods. 2 písm. g) zákona o povinnom zmluvnom poistení. Okresný súd Košice I rozsudkom žalobe vyhovel a zaviazal sťažovateľov zaplatiť žalobcovi sumu 2 794,47 eur s príslušenstvom a na ich odvolanie ho krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu. Sťažovateľovi 1 súdy neuverili, že sa o poisťnej udalosti dozvedel až tesne pred oznámením poisťnej udalosti. Vychádzali z toho, že túto obranu použil žalovaný 1 až na pojednávaní a v oznámení o poisťnej udalosti sa o nej nezmienal. Pre zmenu sťažovateľovi 2 neuznali jeho ťaživú situáciu (vážne zranenie blízkej osoby, jej hospitalizácia, onkologický nález, koncentrovanie starostlivosti o trojročné dieťa na sťažovateľa 2, stresy s tým spojené), pretože sa netýkala jeho osobne a nenahlásenie dopadá na viac ako dvojmesačnú dobu.

2. Sťažovateľ 1, ktorý mal uzavretú poisťnú zmluvu, vytkol súdu, že neopodstatnene neuveril jeho tvrdeniu, podľa ktorého sa mal o poisťnej udalosti dozvedieť len niekoľko dní pred nahlásením poisťnej udalosti, pretože sťažovateľ v 2. rade (vodič, pozn.) ho o vzniku poisťnej udalosti neinformoval. Podľa sťažovateľa 2 síce došlo k porušeniu povinností podľa § 10 ods. 1 písm. a) zákon o povinnom zmluvnom poistení, avšak v danom prípade boli dané dôvody hodné osobitného zreteľa. Tiež uviedol, že zákon o povinnom zmluvnom poistení pri porušení právnych povinností neupravuje, v akom rozsahu poisťovateľovi vzniká nárok na náhradu plnenia proti poistenému. Okrem iného tvrdí, že porušenie právnej povinnosti žiadnym spôsobom nebolo príčinou vzniku škody a nespôsobilo ani zväčšenie jej rozsahu a toto porušenie tak nemalo žiaden vplyv na vznik povinnosti žalobcu plniť. Sťažovatelia uviedli, že vznik poisťnej udalosti oznámili skôr, než si ktorýkoľvek z poškodených uplatnil u žalobcu nároky na náhradu škody.

3. Sťažovatelia namietajú ústavne neudržateľnú interpretáciu relevantných noriem a domáhajú sa vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovatelia tiež navrhujú zrušiť napadnutý rozsudok, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

II.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľov

4. Krajský súd vo svojom vyjadrení (1SprV/166/2021) uviedol, že pokiaľ ide o nárok uplatnený vo vzťahu k sťažovateľovi 1, odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ bola škoda spôsobená prevádzkou motorového vozidla, zodpovedá za ňu tak sťažovateľ 2 ako vodič motorového vozidla, ktorý poistnú udalosť spôsobil a zaviniť podľa § 420 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), ako aj sťažovateľ 1 ako prevádzkovateľ vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, a to podľa § 427 OZ. Prevádzkovateľ motorového vozidla zodpovedá bez ohľadu na to či, škodu spôsobil alebo nie. Krajský súd ďalej tvrdí, že ak zákon v § 12 ods. 1 písm. g) hovorí o spôsobení škody, jej predpokladom nie je skutočnosť, či bola škoda spôsobená vlastným konaním prevádzkovateľa (resp. jeho zavinením), ale objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla. Nie je preto rozhodujúce, kto viedol vozidlo a či svojím zavinením spôsobil škodu, ale to, že škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, na ktoré sa vzťahuje poistná zmluva. K podstatnej námietke uviedol, že „*jediným oprávneným subjektom, ktorý môže určiť a prípadne znížiť výšku uplatňovaného nároku v zmysle ustanovenia § 12 je poisťovateľ, nie súd (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/84/2018)*“.

5. Zúčastnená osoba [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], uviedla, že „*zákonodarca v § 12 zákona o PZP rozlíšil nárok poisťovateľa na náhradu poistného plnenia voči poistníkovi a voči poistenému. Ak by sa teda spôsobenie škody motorovým vozidlom vykladalo výlučne v zmysle jeho „vedenia“, bola by úprava v § 12 ods. 2 písm. g) zákona o PZP nadbytočná. Za daných okolností by bol daný nárok voči vodičovi motorového vozidla bez ohľadu na to, či je poistníkom alebo poisteným.*“. Sťažovateľov zaväzovala zákonná povinnosť písomne ohlásiť vznik škodovej udalosti. Dôvodom hodným osobitného zreteľa môže byť výlučne objektívna nemožnosť (napr. technická nemožnosť oznámiť dopravnú nehodu zo zahraničia alebo pobyt v nemocnici). Zúčastnená osoba svoju argumentáciu opiera o rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 3Cdo/257/2009 z 14. marca 2011, podľa ktorého i.a. „*uplatnenie práva poisťovateľa na náhradu poistného plnenia podľa § 12 ods. 2 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z. z. je opodstatnené ... aj v prípade, že nesplnenie oznamovacej povinnosti poisteným nevedlo k podstatnejšiemu sťaženiu činnosti poisťovateľa pri poskytovaní poistného plnenia poškodenému*“. Zúčastnená osoba si uplatnila náhradu poistného plnenia vo výške 30 % z poskytnutého poistného plnenia, teda 2 794,47 eur.

6. Sťažovatelia vo svojom ďalšom podaní argumentáciu doplnili, že vzhľadom na všeobecný obsah pojmu dôvodov hodných osobitného zreteľa je v každom prípade nevyhnutné posudzovať vec individuálne. Krajský súd sa podľa nich opiera o rozhodnutie najvyššieho súdu, pričom ten bol prelomený názorom ústavného súdu (IV. ÚS 377/2018). V uvedenom náleze ústavný súd rozoberá konkrétne kritériá, ktoré má konajúci súd posudzovať a zohľadňovať vo vzťahu

ku skúmaniu primeranosti výšky nároku poisťovateľa uplatneného podľa § 12 zákona o povinnom zmluvnom poistení.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Argumentácia sťažovateľov spočíva v dvoch rovinách, prvou je možný extrémny nesúlad medzi záverom krajského súdu o vedomosti sťažovateľa 1 o poistnej udalosti a obsahom dôkazov a druhou rovinou vo vzťahu k sťažovateľovi 2 je mimoriadne zúžený prístup k interpretácii a aplikácii inštitútu dôvodov hodných osobitného zreteľa pri posudzovaní okolností včasného neoznámenia škodovej udalosti.

8. Vychádzajúc z podstaty námietok sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08).

9. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

10. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97).

11. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v civilnom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

12. V konaní pred všeobecnými súdmi bolo spornou skutočnosťou, či žalobcovi vznikol nárok na náhradu poistného plnenia voči sťažovateľom a ak, áno v akej výške.

13. Podľa § 12 ods. 1 písm. g) zákona o povinnom zmluvnom poistení poisťovateľ má proti poisťníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu

škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak spôsobil škodu motorovým vozidlom a bez dôvodov hodných osobitného zreteľa porušil povinnosti podľa § 10 ods. 1 až 4.

14. Podľa § 10 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení poistený je povinný písomne oznámiť poisťovateľovi vznik škodovej udalosti (a) do 15 dní po jej vzniku, ak vznikla na území Slovenskej republiky, (b) do 30 dní po jej vzniku, ak vznikla mimo územia Slovenskej republiky.

15. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa všeobecný súd natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Pokiaľ výklad súdu nie je arbitrárny a je náležité odôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS. 357/06).

16. Svojevôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojevôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojevôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). O svojevôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať iba v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05).

17. Ústavný súd konštatuje, že súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, pretože sa od neho smie a musí odchyľiť v prípade, keď to vyžaduje za závažných dôvodov účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktorý má svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku (nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. Pl. ÚS 21/96 zo 4. februára 1997).

18. Podľa § 420 ods. 1 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

19. Podľa § 427 OZ fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

20. V okolnostiach prípadu je zrejmé, že v čase poistnej udalosti (21. júna 2013) sťažovateľ 1 motorové vozidlo vypožičal sťažovateľovi 2, a to pre účely jeho súkromných záležitostí. Sťažovateľ 2 nebol ani zamestnancom sťažovateľa 1, ani inou osobou konajúcou za sťažovateľa 1. Sťažovateľ 1 ako prevádzkovateľ motorového vozidla síce zodpovedá objektívne za škodu vyvolanú prevádzkou motorového vozidla, avšak túto škodu nespôsobil vlastným konaním ani konaním osôb konajúcich v jeho mene. Sťažovateľ 1 sa o poistnej udalosti dozvedel len niekoľko dní pred jej oznámením. Obrana sťažovateľa 1 pred všeobecnými súdmi o jeho nevedomosti nebola vyvrátená iným dôkazom. Sťažovateľ 2 vrátil nepoškodené motorové vozidlo sťažovateľovi 1. Pri poistnej udalosti došlo k veľmi vážnemu zraneniu manželky (vtedajšej družky) sťažovateľa 2, ktorá bola dlhodobo hospitalizovaná vo vážnom zdravotnom stave a sťažovateľ 2 sa musel sám postarať o ich spoločného syna, ktorý mal toho času 3 roky. Navyše, manželke sťažovateľa 2 bol

počas hospitalizácie zistený onkologický nález na obličke. Tiež čestne vyhlásil, že oneskoreným nahlásením nedošlo k zvýšenému rozsahu škody ani k žiadnemu súdnemu sporu.

21. Sťažovateľ 1 argumentoval najmä tým, že ako prevádzateľ motorového vozidla zodpovedá objektívne za škodu vyvolanú prevádzkou motorového vozidla, túto škodu nespôsobil vlastným konaním ani konaním osôb konajúcich za neho, resp. v jeho mene, preto nenaplnil zákonnú podmienku pre uplatnenie postihového práva. Objektívna zodpovednosť za škodu podľa § 427 OZ nekreuje objektívnu zodpovednosť za oneskorené nahlásenie škodovej udalosti. Ak raz sťažovateľ o škodovej udalosti vedomosť nemal, nemal ani (objektívne) možnosť vykonať nahlásenie poisťovnej udalosti. Ak preto krajský súd napadnuté uznesenie odôvodnil tak, že pokiaľ bola škoda spôsobená prevádzkou motorového vozidla, zodpovedá za ňu tak sťažovateľ 2 ako vodič motorového vozidla, ktorý poisťovnú udalosť spôsobil a zaviniť (§ 420 OZ), ako aj sťažovateľ 1 ako prevádzkovateľ vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, a podľa § 427 OZ to je síce nespochybniteľný fakt, no pre regresné postupy poisťovne nie rozhodujúci.

22. Za ústavne akceptovateľnú možno považovať úvahu, že regresná náhrada má plniť výchovný účel a má tiež zohľadniť okolnosti, za ktorých k vzniku škody došlo. Vzhľadom na to možno primeranosť náhrady podľa názoru ústavného súdu ustáliť skúmaním výšky sumy vyplatenej z titulu poistenia (pri zohľadnení, či ide o sumu konečnú alebo o sumu, ktorá sa v budúcnosti bude zvyšovať), zohľadnením okolností, za ktorých škoda vznikla, a tiež skúmaním pomerov toho, kto škodu spôsobil. Až posúdením týchto komponentov možno dospieť k záveru o tom, či regresná náhrada je dôvodná a v kladnom prípade aj zodpovedanie otázky, či je aj primeraná. Zohľadnenie pomerov toho, kto škodu spôsobil, umožní primerane určiť výšku regresnej náhrady tak, aby plnila výchovný účinok, a vyhnúť sa tomu, aby výška regresnej náhrady nebola príliš nízka, keď svoj účel nenaplní a na druhej strane, aby nebola ekonomicky likvidačná (IV. ÚS 377/2018). Ústavný súd dodáva, že v závislosti od konkrétnych okolností by bolo ústavne akceptovateľné aplikovať aj podporné komponenty pri určení primeranej regresnej náhrady (napr. zohľadnenie primeranej minimálnej mzdy v hospodárstve).

23. Ústavný súd sa v prvom rade nemôže stotožniť s argumentáciou, podľa ktorej jediným oprávneným subjektom, ktorý môže určiť a prípadne znížiť výšku uplatňovaného nároku v zmysle ustanovenia § 12, je poisťovateľ, nie súd. Uvedený prístup jednoznačne naráža na garancie doktrínálne zakotvené v namietaných referenčných normách. Taký výklad ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g) zákona o povinnom zmluvnom poistení, ktorý by neumožňoval preskúmať správnosť postupu poisťovne, by nebol spravodlivý, pretože by bolo celkom na úvahe poisťovne, akú sumu uplatní, či zohľadní alebo nezohľadní napr. eventuálne spoluzavinenie, resp. iné relevantné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

24. Ústavný súd k uvedenému dodáva, že je to práve otázka proporcionality, ktorú je potrebné skúmať zo strany všeobecného súdnictva, pričom uplatnenie regresu jednoznačne musí byť zo strany poisťovateľa riadne zdôvodnené. Povinnosťou účastníkov právneho vzťahu je dodržiavať zákonné a zmluvné záväzky, no súčasne musia všetci zainteresovaní konať *fair*. Pokiaľ mierne oneskorenie nespôsobí žiaden negatívny následok a k danej situácii pristúpia dôvody hodné osobitného zreteľa (nevedomosť o škode, vážne zranenie manželky a jej následné onkologické

ochorenie, akútne starosti s tým spojené), nesmie ich súd opomenúť. Právo v sebe musí mať aj aspekt empatie, pričom priznávanie obdobných nárokov ako v posudzovanej veci môže často narážať na samú podstatu dobrých mravov.

25. Smerom k regresnému nároku bolo preto napádané rozhodnutie v spojení s rozsudkom okresného súdu z pohľadu ústavného súdu ústavne neudržateľne interpretované, pričom odôvodnenosť priznania, a teda logicky aj výška regresu, sa ústavnému súdu zdá ako neadekvátne a neproporcionálna. Ústavný súd preto konštatuje, že krajský súd pri odôvodňovaní svojho napadnutého rozsudku postupoval nedôsledne, formalisticky, v dôsledku čoho došlo k porušeniu uplatnených práv sťažovateľov.

IV.

Zrušenie napadnutého rozsudku a náhrada trov konania

26. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu uplatnených práv sťažovateľov, napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

27. V ďalšom postupe je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“). Krajský súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

28. Ústavný súd priznal sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2019 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 163,33 eur, režijný paušál v sume dvakrát po 9,80 eur spolu s 20 % DPH a jedného úkonu vykonaného v roku 2021 (replika) 181,17 eur a režijný paušál 10,87 eur spolu s 20 % DPH. Celková hodnota náhrady trov právneho zastúpenia tak predstavuje sumu 692,05 eur (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu